

Sygn. akt II CSK 714/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie D. W. i Prokuratora Okręgowego w K.
o ubezwłasnowolnienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania D. W.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika uczestnika D.W. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 czerwca 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik postępowania wskazał, że istnieje potrzeba wykładni art. 13 k.c. budzącego poważne wątpliwości.

Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Skarżący tego wymagania nie spełnił, gdyż ograniczył się do przedstawienia orzecznictwa odnoszącego się do ubezwłasnowolnienia i nie wskazał żadnej skonkretyzowanej wątpliwości dotyczącej art. 13 k.c., która świadczyłaby o potrzebie jego wykładni.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika procesowego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, która miała być udzielona z urzędu, oddalono, gdyż pełnomocnik wniósł skargę kasacyjną jako pełnomocnik z wyboru, a nie pełnomocnik z urzędu. Ustanowienie radcy prawnego M.S. pełnomocnikiem z urzędu na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 września 2015 r., I Ns [...], nie obejmuje postępowania kasacyjnego (art. 118 § 2 k.p.c.; por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122). Uczestnik D. W. nie wnioskował o ustanowienie dla niego adwokata lub radcy prawnego w postępowaniu kasacyjnym. Radca prawny M.S. wniósł skargę kasacyjną działając na podstawie pełnomocnictwa, którego udzielił mu uczestnik.

jw